

waid käsks temma peäliskuttest mon-
ned ennese jure tulla, kellega sedda keif
woiks wälja räkutama mis selle asja
pärast tarwis olli. Kui need tullid,
ollid nemmad wiis päwad temma jures
leris, ja se selletati keif nenda ärra,
kuida se piddi ollema. Senniks läkki-
tas meie Weldomarsal Kraato Rumant-
sow Turkidele monned mona wanfrid se-
risse et nemmad süa said, sest neil ei ol-
nud ennam ühtegit. Agga sepärast et
ilma Turkide Wallitseja teadmatta üh-
tegi kindel rahho ei woiud tehtama,
piddi suur Witsiir Konstantinopoli lin-
na läkkitama omma Keisrile sedda teä-
da andma. Se käs, sedda sinna läk-
kitati, piddi meie üllema Kinnali käest
passorti wõtma sest et ta muido Kinnali
Kamenskoi wäe jurest ei woiud läbbi
peasta. Ühheksateistkümmenmal päwal
leikusse - kuul sai se käs sinna, ja sedda
wisi

wisi olli Witsiir omma sure Herrale kir-
jotanud: Selle wähe rahwaga, mis
mul weel ülle on, ollen ma mo leris
wennelastest ümberpiratud, ja linn-
pandud et ma ei peäse ennam nende käest
ärra. Peäle ei olle meil ennam moon
ühtegi, ei lööd, ei püsi rahhi, egga
muud mis sda tarwis prugitakse. Nem-
mad keelwad keif mo jure tullemast, ja
nenda ma ollen hopis mahhajäetud. Ma
pean omma soldatidega üksi sest ellama,
mis waenlased armo polest mulle läkki-
tarwad. Mo ello ja keif, mis meil on,
on nüüd meie ärrawoitja käes. Se-
pärast ep olle ma mitte tohtnud neist
agga wahhe ja seis aega palluda, waid
hädä on mind käsknud rahho pärast
palluda, ja keif nende holeks jätta kui-
dawisi nende mele pärast olli mulle
sedda anda. Mo tohhus on sellepärast
mo aulisse sure Wallitsejale ja neile kes
teie